

bringe flige Forslag frem, at de sige: Se her i den ene Haand have vi saa og saa mange fattige, som skulle hjælpes, og i den anden Haand møde vi med Bengene; her er Bengene, der gaa med dertil! Men at de i bægge Henseender møde paa fuldstændig bar Grund, uden nogen som helst Anvisning for os andre, det anser jeg for en aldeles urimelig og utilstødelig Maade at lovgive paa, og jeg anser det ikke for at høre ind under en Arbejdsplan, der kan give en fornuftig Ordning af Arbejdet. Denne Retning gav den ærede Ordfører os ingen Oplysninger. Den ærede Ordfører siger ikke: Her er de fattige og her er Bengene! Det veed jeg ikke noget om. „Men her er jeg“, siger den ærede Ordfører; det er imidlertid for lidt til saa stor en Sag.

Indenrigsministeren (Fingerslev): Det ærede Medlem for Rjødenshavns Amts 4de Valgtreds (Hørup) rettede et Spørgsmaal til mig, og han ønskede at faa at vide, hvad det skulde betyde, som jeg skulde have sagt i Lørdags i det Møde, som blev halvt afbrudt i hvert Fald. Det ærede Medlem ønskede nu, at jeg skulde præcisere det, jeg sagde, noget nærmere, idet han, saa vidt jeg kunde forstaa, ikke rigtig kunde faa fat paa, hvad det, jeg sagde om Vædringsforslagene til § 64, skulde betyde. Jeg skal præcisere det noget nærmere, men man kan ikke forlange, at jeg nu skulde kunne svare udtømmende herpaa, det kan jeg ikke. Det ærede Medlem savner ikke ganske Blik for, at der er en væsentlig Forskel paa Regeringens Forslag i § 64 og Flertallets Vædringsforslag, og adskillige af de Indvendinger han fremsatte, kunde ikke, sagde han — i alt Fald ikke med den Vægt — fremsættes mod dette Forslag, fordi dette har sine Grænser. Adskillige af Indvendingerne imod Vædringsforlaget er mig forholdsvis nye. Jeg sagde altsaa, og jeg gentager det nu, at dette kan være Grundlag for en Forhandling, og det er jo en Forhandling, som nu først begynder — den kan først begynde nu, da det er noget ganske nyt. Det ærede Medlem har, haaber jeg, ikke overhørt, hvad jeg sagde forleden Dag, at det, der blandt andet skal overvejes, er, hvem der skal med og hvem der ikke skal med. Om jeg just har brugt dette Udtryk, veed jeg ganske vist ikke, men det staar for mig, at jeg sagde saaledes i Lørdags, men det vil Rigsdagstidende jo udvise; i hvert Tilfælde maa jeg udtrykke Tanken saaledes, og kan ikke komme den nærmere. Deri har nemlig det ærede Medlem ganske Ret, at der her mangler Rante-

ler ogsaa for, hvem der ikke skal med, men disse Rauteler mangle ikke i Regeringsforlaget, og det erkendte det ærede Medlem ogsaa, thi naar deri forlanges, at vedkommende skal være Medlem af en Sygekasse eller paa anden Maade skal have søgt at sikre sig for Fremtiden, saa vil man erkende, at man har et Grundlag, hvorpaa man kan stride ind, og man behøver ikke at tage en hvilken som helst Drukkenbolt, som det ærede Medlem udtrykte sig. Hvad Vædringsforlaget betimod angaar, saa kunde det vel tiltrænge en saadan Bestemmelse om, hvem der skal med og hvem der skal være udelukket, for at give Udtrykket en anden Form. Altsaa for saa vidt maa det ærede Medlem ikke forlange, at jeg skal kunne sige mere, men jeg bedfender mig, at der kan være Tale om mere Forhandling paa det Grundlag. Jeg skal dog tillade mig at sige, at jeg føler mig ikke overbevist, fordi det ærede Medlem nu kunde komme og gøre nogle Indvendinger, hvoraf adskillige kun være formelle, men jeg maa sige, at det forbausede mig og maatte forbause mig noget, at, da dette Forslag var til 1ste Behandling i 1889, da havde man ikke noget særligt tilovers for Grundlovsbestemmelser og andre Ting. Der var ingen, hverken det ærede Medlem eller andre, der kom frem med noget saadant. Man kom den Gang med Bebrejdelser til Indenrigsministeren og sagde, at det var ikke nok, at det var ikke rigtigt, men der var ingen, der kom med den Slags Indvendinger, som det ærede Medlem nu i Begyndelsen af sit Foredrag fremsatte. Der maa altsaa være kommet nye Momenter til, som maa gøre, at han er bleven mere skarpsindig til at se paa Grundlovens § 84. Der staar: „Den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis Forsjorgelse ikke paaligger nogen anden, er berettiget til at erholde Hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde“. Hvad Berettigelsen angaar — det var et Punkt, som det ærede Medlem dvælede ved — da er der ikke Spørgsmaal om, at Berettigelsen, Ketten er til Stede, men jeg er ganske enig i, at her er der andre, der skulle stonne, nemlig den kommunale Bestyrelse og de, som handle paa dens Vegne, men ganske vilkaarligt Skøn have de dog ikke, der er dog ogsaa nogen over den igen. Nu siger det ærede Medlem: Ja, Grundlovsbestemmelsen — som jeg tillod mig at oplæse — forudsætter, at den, der er fuldstændig økonomisk afhængig, den, der faar sin fuldstændige Understøttelse fra Fattigvæsenet, han falder ind under Paragraffen og mister sin Valgret. Men det ærede Medlem be-